Raad van State

200705900/1.
Datum uitspraak: 30 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/44498 van de rechtbank 's-Gravenhage van 18 juli 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan , (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingetrokken en hem ongewenst verklaard.

Bij besluit van 12 september 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juli 2007, verzonden op 24 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

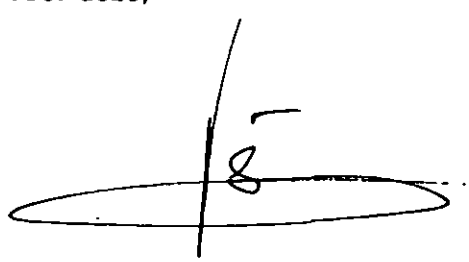
w.g. Troostwijk
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2008

348-553.
Verzonden: 30 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/44498 ONGEWN

Inzake : , eiser, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr.drs. R. Dhalganjansing, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. C. de Jongh, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op bezit de Marokkaanse nationaliteit. Hij is in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking "verblijf bij Nederlandse partner,
geldig van 25 juni 2001 tot 28 maart 2003, laatstelijk verlengd tot 25 juni 2007.
Bij beschikking van 7 juli 2006, uitgereikt op 17 augustus 2006, is de aan eiser verleende verblijfsvergunning ingetrokken en tevens is eiser ongewenst verklaard ex artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 12 september 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 12 september 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 27 juni 2007. Eiser is aldaar niet in persoon verschenen doch heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser stelt dat zijn verblijfsvergunning ten onrechte is ingetrokken en dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard. Eiser bestrijdt zich schuldig te hebben gemaakt aan strafbare feiten betreffende de overtreding van de Opiumwet of soortgelijke Belgische strafwetgeving. Eiser is onschuldig veroordeeld. Van gevaar voor de openbare orde is geen sprake nu in gelijke gevallen bij personen met de Nederlandse nationaliteit van gevaar voor de openbare orde evenmin sprake is. Verweerder heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de lange duur van feitelijk verblijf van eiser in Nederland en zijn gezinssituatie, waar van ook een zeer jong kind deel uitmaakt. Van schending van het recht op gezinsleven ex artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is evident sprake nu eiser goed is ingeburgerd en al geruime tijd met zijn gezin in Nederland woont. Voorts is sprake van schending van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) nu de Staat de partner en het kind belet bij eiser in Nederland te blijven. Van hen kan niet worden gevergd dat zij met eiser naar het land van herkomst afreizen.
Eiser stelt dat hij schade lijdt ten gevolge van het bestreden besluit en verzoekt volledige schadevergoeding van de geleden schade zowel in de bezwaarschriftprocedure als in de onderhavige beroepsprocedure.

3. Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat eiser niet voor de gevraagde vergunning in aanmerking komt.

4. Ingevolge artikel 67, eerste lid, onder b, Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem ter zake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd.
Ingevolge artikel 67, derde lid, Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde in afwijking van artikel 8 Vw 2000 geen rechtmatig verblijf hebben.

Het beleid met betrekking tot ongewenstverklaring is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) in deel B1, hoofdstuk 2.2.4.4 (thans hoofdstuk A5). Hierin zijn zowel de procedurele als de inhoudelijke aspecten neergelegd.

Voor wat betreft de inhoudelijke aspecten wordt vermeld dat bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit het oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Terzake van in het buitenland gepleegde en/of berechte misdrijven, wordt volgens paragraaf B1/2.2.4.2 van de Vc 2000, voorzover thans van belang, voor de beoordeling welke gevolgen naar Nederlands recht aan de strafbare feiten zouden zijn verbonden, indien die strafbare feiten in Nederland zouden zijn gepleegd en bestraft, contact opgenomen met het Openbaar Ministerie. Voor de beoordeling wordt aangesloten bij de gepubliceerde richtlijnen van het Openbaar Ministerie met betrekking tot de eis van de Officier ter zitting.

In artikel 3.86, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb

2000) is bepaald dat de aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 kan worden afgewezen op grond van artikel 18, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 wegens gevaar voor de openbare orde, indien de vreemdeling met een verblijfsduur korter dan drie jaar wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van twee jaar of meer is bedreigd, bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis een gevangenisstraf, een taakstraf of de maatregel, bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a van het Wetboek van Strafrecht, dan wel het buitenlandse equivalent daarvan, is opgelegd, en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel ten minste gelijk is aan de in het tweede lid bedoelde norm (de zogenoemde glijdende schaal). Deze norm stelt de intrekking van een verblijfsvergunning wegens een door de vreemdeling begaan misdrijf afhankelijk van de duur van het verblijf in relatie tot de opgelegde straf.

Ingevolge artikel 3.86, vierde lid, Vb 2000 wordt voor de toepassing van het tweede lid onder verblijfsduur verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000 direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen.

5. De rechtbank overweegt het volgende.
Vast staat dat eiser bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, België, op 24 december 2002 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens het bezit van en handel in verdovende middelen, 16,4 gram cocaïne en 59,1 gram heroïne. Genoemd feit is gepleegd in een periode van drie maanden, van 12 juni 2002 tot 25 september 2002.

Uit informatie van 7 juni 2006 en 3 juli 2006 van de Officier van Justitie van de rechtbank te Rotterdam blijkt dat een indicatie van de Nederlandse strafmaat voor het aanwezig hebben van 16,4 gram cocaïne en 59,1 gram heroïne, dat gebruikt wordt voor de verkoop van verdovende middelen, vier maanden bedraagt indien ervan wordt uitgegaan dat er geen sprake is van recidive. De maximumstraf voor het aanwezig hebben van verdovende middelen is vier jaar gevangenisstraf of een geldboete van de vijfde categorie.
Een indicatie van de Nederlandse strafmaat voor het verkopen van verdovende middelen, gedurende een periode van drie maanden, bedraagt zes maanden. De maximumstraf voor het verkopen van verdovende middelen is acht jaar gevangenisstraf of een geldboete van de vijfde categorie.

De rechtbank overweegt dat gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 9 juni 2004 (JV 2004, 305) een advies van de Officier van Justitie terzake van de beoordeling welke gevolgen naar Nederlands recht aan in het buitenland gepleegde strafbare feiten zouden zijn verbonden, indien die strafbare feiten in Nederland zouden zijn gepleegd en bestraft, kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag de minister van zulk een advies uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de

juistheid of volledigheid ervan.
Gelet op hetgeen eiser hieromtrent naar voren heeft gebracht ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder niet uit de informatie van de Officier van Justitie van de rechtbank te Rotterdam van 7 juni 2006 en 3 juli 2006 heeft mogen uitgaan.

De rechtbank stelt vast dat eiser op de gepleegde datum van het strafbare feit 12 juni 2002 nog geen jaar rechtmatig hier te lande verbleef, aangezien aan eiser eerst op 21 juni 2001 een verblijfsvergunning regulier is verleend.
Gelet op artikel 3.86, tweede lid, Vb 2000, verschaft in dit geval een strafmaat van een maand een grondslag voor toepassing van de glijdende schaal.
Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het onderhavige geval de zogenaamde "glijdende schaal" van artikel 3.86 Vb 2000 in acht heeft genomen.

Aangezien eiser bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf - naar Nederlandse strafmaat - van drie jaren of meer is bedreigd, is ongewenstverklaring van eiser - gelet op het bepaalde in artikel 67, eerste lid, onder b, Vw 2000 - in beginsel mogelijk.

Met betrekking tot de namens eiser ter zitting gedane stelling dat de maatregel van ongewenstverklaring niet noodzakelijk is in een democratische samenleving overweegt de rechtbank dat ongewenstverklaring een bestuurlijke maatregel is die tot doel heeft vreemdelingen die niet rechtmatig in Nederland verblijven en die op een van de in artikel 67 Vw 2000 omschreven wijzen inbreuk maken op de openbare orde uit Nederland te weren. In het kader van de bescherming van de Nederlandse rechtsorde is het toepassen van de maatregel van ongewenstverklaring ten aanzien van vreemdelingen dan ook gerechtvaardigd. Deze rechtvaardiging is gelegen in het belang van een staat om zelf voorwaarden te kunnen vaststellen waaronder vreemdelingen op zijn grondgebied kunnen verblijven.

6. Ten aanzien van de door verweerder gemaakte belangenafweging overweegt de rechtbank het volgende.

Eiser heeft een beroep gedaan op artikel 8, eerste lid, EVRM. Hierin is - voor zover hier van belang - bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezins-leven ("family life").
Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aangezien het bestreden besluit strekt tot ongewenstverklaring van eiser, waarmee hem de mogelijkheid van (zelfs) kort verblijf hier te lande en daarmee de mogelijkheid tot het uitoefenen van familie- of gezinsleven met zijn kind wordt ontnomen, is sprake van een inmenging in het recht op

respect voor dit familie- of gezinsleven.
Vervolgens rijst de vraag of die inmenging, gelet op artikel 8, tweede lid, EVRM gerechtvaardigd is. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een "certain margin of appreciation" toekomt. Daarbij moet in elk geval worden vastgesteld of sprake is van een objectieve belemmering om het familie-en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval de inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van het door de overheid te behartigen belang bij de handhaving van de openbare orde. Verweerder heeft in dit kader in het besluit tot ongewenstverklaring getoetst aan de zogenoemde 'guiding principles' neergelegd in de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 augustus 2001 in de zaak
In het onderhavige geval heeft verweerder bepalend kunnen achten dat eiser in België is veroordeeld wegens het plegen van een misdrijf in de zin van de Opiumwet, waartegen hier te lande een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken dat in dit geval een objectieve belemmering bestaat om het familie- en gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. De partner van eiser bezit tevens de Marokkaanse nationaliteit. Niet is gebleken dat van haar niet in redelijkheid kan worden gevergd om eiser naar het land van herkomst te volgen. Van haar kind kan, gelet op zijn jeugdige leeftijd, eveneens in redelijkheid worden gevergd zijn moeder te volgen, wanneer zij besluit met eiser naar Marokko te gaan.
Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat aan het algemeen Nederlands belang, gezien de aard en ernst van het door eiser gepleegde delict, redelijkerwijs een groter gewicht dient te worden toegekend dan aan het persoonlijk belang van eiser.

Ook het niet nader geduide beroep op het IVRK leidt niet tot een ander oordeel. Volgens vaste jurisprudentie valt noch uit de tekst, noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK af te leiden dat ingevolge de bepalingen van dit verdrag voor de Nederlandse staat verplichtingen bestaan die verder gaan dan hetgeen reeds is neergelegd in de Nederlandse regelgeving. Evenmin is gebleken dat met dit verdrag is beoogd een uitbreiding te geven aan de verplichtingen die uit artikel 8 EVRM voortvloeien.

Met betrekking tot het namens eiser ter zitting gedane beroep op de Richtlijn 2003/86/EG (inzake gezinshereniging van ingezetenen uit derde landen) overweegt de rechtbank dat deze Richtlijn in dit geval toepassing mist aangezien de partner van eiser (tevens) de Nederlandse nationaliteit bezit. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling van 23 november 2006 (JV 2007, 39).

7. Met betrekking tot de intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning overweegt de rechtbank het volgende. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 6 juli 2006, nr. 200510434/1, JV 2006, 347) heeft overwogen is het gevolg dat artikel 67, derde lid, Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang zij voortduurt. Bij een beroep van een vreemdeling tegen een

besluit over intrekking van een verblijfsvergunning heeft hij, zolang hij ongewenst is verklaard, derhalve geen belang omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden.
Belang bij toetsing in rechte van een intrekking van een verblijfsvergunning is bij samenloop daarvan met een besluit, waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard, derhalve eerst aan de orde, indien laatstvermeld besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Nu de ongewenstverklaring naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden voortduurt, behoeft de handhaving van de intrekking van de verblijfsvergunning van eiser geen bespreking.

8. Gelet op het hiervoor overwogene is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken om eiser ongewenst te verklaren.

9. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen grond voor het toekennen van schadevergoeding.

10. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. G.P. Kleijn en in het openbaar uitgesproken op 18 juli 2007, in tegenwoordigheid van mr. I.N. Powell, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden gendresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 24 JUL 2007

Voor eppie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

INTERNATIONALE RECHTSPRAKTIJK
MR DRS R. DHALGANJANSING

CORRESPONDERENDE KANTOREN IN NEW YORK • LONDON • SINGAPORE • JAKARTA • DUBAI

Zakencentrum "DE RESIDENT"
CALLIOPESTRAAT 56
2511 GH 's-GRAVENHAGE
TEL.: ++ 31 70 345 34 33
FAX.: ++ 31 70 345 34 32

PER FAX/POST: 365 13 80

Afdeling Rechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
20 AUG 2007
ZAAKNR. 200705900
AAN: P.W. de Bont
BEHANDELD: DD: PAR:
3954-A

ONZE REF. : VR/RR
UW REF. : 0508-10-0124
INZAKE :
/Staat

20 augustus 2007

AWB 06/44498
Hoger beroep uitspraak Rechtbank VVR Staatssecretaris van Justitie

Geeft eerbiedig te kennen;

van Marokkaanse nationaliteit, geboren op domicilie hebbende te te dezer zake domicilie kiezende te 's-Gravenhage aan de Calliopestraat 56 (2511 GH) ten kantore van de advocaat en procureur Mr Drs R. Dhalganjansing die verklaart ter zake tot het instellen van dit hoger beroep bij de Afdeling Rechtspraak van de Raad van State (en tot vertegenwoordiging ter zake) bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

1. De Rechtbank 's-Gravenhage heeft bij uitspraak d.d. 18 juli 2007, verzonden op 24 juli 2007 (Proc.nr. rechtbank 06/44498 ONGEWN V45 3C G256), verzonden op 23 juni 2006, het beroep van appellante ongegrond verklaard (**prod.1**).

2. Appellante kan zich niet verenigen met de vorengemelde uitspraak en komt hiertegen op door middel van dit beroepschrift.

3. Ter zake van de gronden van het hoger beroep verwijst appellante vooralsnog naar de inhoud van het beroepschrift bij de rechtbank en hetgeen ter zitting zomede in het bezwaarschrift is aangevoerd, waarvan de inhoud als hier ingelast en als onderdeel uitmakende van dit beroepschrift wordt beschouwd. Appellante voert aanvullend de navolgende grieven aan.

Eerste grief. Appellant bestrijdt inhoud Belgische veroordeling

4. De rechtbank heeft ten onrechte op pagina 4, eerste alinea overwogen als daar is aangegeven. Appellant heeft de inhoud van het Belgische vonnis uitdrukkelijk bestreden, docht heeft vanwege de duur van het vonnis en de spoedige vrijlating op advies van zijn Belgische raadsman afgezien van appèl. Appellant persisteert bij zijn verdedigingsstandpunt in de Belgische strafprocedure dat hij niets met drugs te maken heeft, er geen drugs bij hem zijn aangetroffen en dat hij ten onrechte op basis van een valse kennelijke getuigenverklaring is veroordeeld. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte overwogen geen grond te zien voor het oordeel dat verweerder niet uit de informatie van de Officier van Justitie van de Rechtbank Rotterdam van 7 juni 2006 en 3 juli 2006 heeft mogen uitgaan. Immers, de Officier van Justitie heeft niet in de beoordeling betrokken de vraag of appellante ten onrechte is veroordeeld. De Officier van Justitie heeft de bewezenverklaring niet onderzocht. Aldus kan niet worden gesproken van een deugdelijk volledig en objectief, onpartijdig deskundigenadvies aan de minister. De motivering van de rechtbank is ondeugdelijk. De uitspraak dient te worden vernietigd. O.V.J. hoe bewezenverklaring maakt onderzoek; Belgische vonnis duidelijk.

Tweede grief. Beleid glijdende schaal onrechtmatig.

5. Ten onrechte heeft de rechtbank op pagina 4, tweede en derde alinea overwogen als daar is aangegeven. De rechtbank heeft het door verweerder gehanteerd beleid inzake de glijdende schaal in de overweging betrokken zonder aan te geven of de rechtbank dit beleid rechtmatig acht. Appellant heeft immers aangegeven dat het beleid ter zake indruist tegen de inhoud van artikel 8 EVRM en de daarop gebaseerde guiding principles. Voorts schendt dit beleid de bepalingen van Richtlijn 2003/93 EG en het IVRK. Zo heeft de rechtbank de betrokken belangen van het kind volledig genegeerd en is op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat appellante op datum van het besluit tot ongewenstverklaring een groot aantal jaren in Nederland. De belangen van appellant en zijn gezin zijn op geen enkele wijze in de besluitvorming betrokken. De Richtlijn 2003/93 EG en het IVRK worden als irrelevante bepalingen terzijde gesteld, terwijl zij in casu ter dege van toepassing zijn. De uitspraak van de rechtbank is volstrekt onvoldoende en ondeugdelijk gemotiveerd. De uitspraak ligt voor vernietiging gereed.

Waarom?

schaal duidelijk in strijd DEVRM / Richtlijn 2003/93 en IVRK

Derde grief. Artikel 8 en 14 EVRM. Necessary in a democratic society.

6. Ten onrechte heeft de rechtbank op pagina 4, vijfde alinea en pagina 5, tweede en derde alinea overwogen als daar is aangegeven. De rechtbank erkent evenals verweerder dat sprake is van "family life" in de zin van artikel 8 EVRM en dat schending daarvan sprake is. Ten onrechte concludeert de rechtbank dat die schending gerechtvaardigd is. Appellant is immers van oordeel dat de gestelde strafbare handelingen die door appellant worden ontkent, geen schending van de Nederlandse openbare orde behelzen. Voorts wordt ten onrechte eraan voorbij gegaan dat indien een Nederlander dergelijke strafbare handelingen verricht (of zelfs zwaardere, zoals een moord op een politicus) dit ook niet leidt tot de conclusie dat een ongewenstverklaring (indien wettelijk voorzien) noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Dat de maatregelen van ongewenstverklaring niet noodzakelijk is in een democratische samenleving blijkt eens te meer uit het feit dat zelfs voor de zwaarste misdrijven de mogelijkheid van vervroegde invrijheidstelling open staat (bij goed gedrag tijdens de detentie). De democratische samenleving is zodanig met waarborgen omkleed dat deze bestand is tegen vreemdelingen die een ernstige strafbare feit zouden plegen. Voorts worden de Richtlijn 2003/93 EG en het IVRK ten onrechte als irrelevante bepalingen terzijde gesteld, terwijl zij in casu ter dege van toepassing zijn.

   Gelet op het vorenstaande is de ongewenstverklaring een discriminatoire maatregel – schending van artikel 1 Gw en 14 EVRM - waarbij evident onderscheid wordt gemaakt op grond van nationaliteit. Bij een Nederlander die een zwaar misdrijf pleegt is een verdere inbreuk op zijn gezinsleven dan een gevangenisstraf kennelijk niet noodzakelijk in een democratische samenleving terwijl indien de veroordeelde niet de Nederlandse of EU-nationaliteit heeft, een verdere schending van artikel 8 EVRM dan de gebruikelijke gevangenisstraf wel noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Wat zal verweerder doen indien iemand als genaturaliseerde Nederlander een zware misdrijf pleegt en van wie kort nadien het Nederlanderschap met terugwerkende kracht wordt ontnomen? Ongewenst verklaren of niet. De uitspraak van de rechtbank is ondeugdelijk gemotiveerd en onhoudbaar.

Vierde grief. Artikel 8 EVRM. Geen belangenafweging.

7. Ten onrechte heeft de rechtbank op pagina 5, tweede overwogen als daar is aangegeven. De rechtbank trekt ten onrechte een zeer eenzijdige lijn door alle omstandigheden die de belangen van appellant ondersteunen als irrelevant te passeren en de belangen van verweerder zeer eenzijdig en consistent voorrang te geven. Zo wordt op zeer lichtvaardige wijze geconcludeerd dat de partner en het kind zich wel kunnen vestigen in Marokko. Heeft de rechtbank wel enige rekenschap gegeven welke schadelijke gevolgen een dergelijke verhuizing met zich mee zal brengen. De partner en het kind mogen geen slachtoffer worden van de ongewenstverklaring. De bestreden uitspraak is een standaard ongegrondverklaring van het beroep van appellant en niet toegespitst op het onderhavige geval. Bij een dergelijke situatie is onbegrijpelijk dat de rechtbank tot een oordeel komt als vervat in de bestreden uitspraak.

MET CONCLUSIE:

I tot gegrondverklaring van het hoger beroep en vernietiging van de bestreden uitspraak en het bestreden besluit op bezwaar en het primair besluit met vergoeding van de door appellant geleden schade, zonodig op te maken bij staat (art. 8:73 Awb);

II tot veroordeling van gedaagde in de kosten van de procedure in beide instanties (art. 8:75 Awb) alsmede van de bezwaarschriftprocedure (art. 7:15 Awb).

bijlage : producties

advocaat-gemachtigde